

למה הלכתי להתפלל בויד'ניץ?

סבי הגאון רבי שרגא גרוסברד זצוק"ל, היתה לו משנה סדורה בענייני החינוך, וחלקים נרחבים ממנה גם מופיעים בספר 'דעת שרגא', ב'ועדים' שהיה הסבא מוסר בפני נכדיו. "את אחד הסיפורים המעניינים שמאפיינים בין היתר את הגישה החינוכית של סבא, זכיתי לשמוע באקראי, מפיו של מוכר בחנות, בעת שנכנסתי לקנות כלי כתיבה, בכיכר הרב דסלר בבני ברק. המוכר שמע ששמי גרוסברד ומיד קישר אותי אל הסבא רבי שרגא צבי. הוא התפנה לכמה רגעים מעיסוקיו בחנות, וסיפר לי את הסיפור הבא. "היה זה בשנת תשכ"ה, הוא מסר, "למדנו בישיבה קטנה (ישיבת פוניבז' לצעירים היתה מכונה בפני כל בכינוי 'הישיבה קטנה' סתם', בלי לפרט על איזו ישיבה מדובר), והיה לנו מעין מנהג להתגנב מהישיבה בלילות שבת, ובמקום להתפלל בבית המדרש הישיבתי כפי שהיה מחויב מצד הישיבה, היינו צועדים לבית המדרש של כ"ק מרן אדמו"ר האמרי חיים' מויד'ניץ זצ"ל, להתפלל ערבית בצילו.

"בישיבה היו עושים הפסקה בין קבלת שבת לתפילת ערבית, ובויד'ניץ היו מתפללים ברצף אחד מתפילת מנחה ועד אחרי ערבית של שבת, וכך היינו מספיקים לסיים את התפילה בווד'ניץ, והיינו מספיקים להגיע אל הישיבה, להשתחל אל בית המדרש בשעה שהיו הכל מתפללים את תפילת השמונה עשרה, והיינו עומדים על מקומותינו עד שהסתיימה התפילה, או אז היינו ניגשים אל ראשי הישיבה ומאחלים להם 'גוט שבת', כמו כל הבחורים, בלי שמישהו ידע בהעדרנו ובשובנו.

"זה אולי נשמע מאוד מסובך, אבל בהתחשב בעובדה שבישיבה לא השתמשו בחשמל וגם לא היה גנרטור, זה היה די קל. בית המדרש של הישיבה הוא בלוקסים אחדים, האור היה קלוש למדי, ולכן לא הרגישו שחסרים כמה בחורים. היינו מקפידים להיכנס דווקא בשמונה עשרה, כשעניי המשגיה, רבי שרגא, היו עצומות כמובן, וכך הצלחנו להתמיד במנהג הזה תקופה לא קצרה.

"אבל כמו כל דבר טוב, גם הסיפור הזה של תפילה נלהבת בויד'ניץ עם קהל רב, עברה מפה לאוזן, ואט אט הצטרפו אלינו בחורים נוספים, עד שהיתה קבוצה של כחמישה עשר בחורים שנעלמה לה מדי ליל שבת, וכמובן שבסופו של דבר נשיא הישיבה רבי שרגא, שם לבו לכך והחליט לטפל בעניין בחכמתו הרבה".

"באותו ליל שבת, כשכולם החלו להתפלל את תפילת העמידה של מעריב, עמד רבי שרגא במקומו והפנה את מבטו לעבר הפתח. הוא התחיל להתפלל שמונה עשרה כמה דקות אחרי כולם, ובינתיים רשם בזיכרונו המופלא את שמוותיהם של הבחורים שהשתחלו בשקט לבית המדרש, ולא העלו על קצה דעתם שרבי שרגא רואה אותם.

"הסתיימה התפילה, ניגשו הכל לאחל לראשי הישיבה ולנשיא הישיבה ברכת 'שבתא טובא', וגם אנחנו", מספר המוכר בחנות, "הבחורים שלא היו בתפילה, נגשנו כמו בכל שבוע, אמרנו 'גוט שבת' ופנינו לסעודת השבת, מבלי שנדע שבעצם נתפסנו, ושאלנו עתידים לתת את הדין על המעשה.

"במוצאי השבת, זומנו הבחורים הללו בזה אחר זה לחדרו של רבי שרגא, שנתן לכל אחד מהם

'פסק' ואף הורה לו להתייצב למחרת בישיבה יחד עם אביו, כדי שיוכל האב לקבל דין וחשבון על מעשי בנו שנמלט מהישיבה בזמן סדרי התפילות, והולך להתפלל במקומות אחרים שלא באישור הישיבה...". "אני עצמי", מספר הבחור, "הייתי האחרון ברשימה. אחרי שכולם נכנסו ונדרשו כל אחד להביא את אביו, נכנסתי גם אני וקיבלתי הוראה דומה.

הגאון רבי יחיאל מיכל שטרן שליט"א

תפילה - חיי עולם או חיי שעה?

תפילה נקראת 'חיי שעה', כמו שאמרו בברכות (דף י, א) מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה. ורש"י פירש שלכן נקרא 'חיי שעה' מכיון שהיא לצורך חיי שעה לרפואה ולמזונות. אמנם לכאורה חולקים בזה בגמ' יבמות (קה), האם צריך שיתן עיניו למטה או לבו למעלה ותלוי אם עיקר התפילה הוא על חיי עולם הזה או עיקר התפילה היא על חיי עוה"ב. ובמשך חכמה כתב: שתפילה נקראת חיי שעה משום שהתפילה נקבעה לפי זמנים ערב, בוקר וצהר, אבל חיוב של תורה הוא תמיד בלא הפסק והיא למעלה מן הזמן. וראה מה שכתוב הגר"ח מוולוז'ין זצוק"ל בזה בספרו נפש החיים (שער ד' פרק כ"ו).

צריך שיכוון בלבו פירוש המילים שימוציא בשפתיו ויחשוב כאלו שכינה כנגדו ויסיר כל המחשבות הטורדות אותו, עד שתישאר מחשבתו ומונתו זכה בתפלתו. ויחשוב כאלו היה מדבר לפני מלך בשד ודם, היה מסדר את דבריו ומכוון בהם יפה לבל יכשל, קר וחומר לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שהוא חוקר כל המחשבות.

שזלזו ערוך, סימן צ"ח סעיף א'.

פרשת דברים

חודש מנחם אב תשפ"ג

לעילוי נשמת

הר"ר אלטר אהרן יצחק
ב"ר יוסף הרשקוביץ זצ"ל
נלב"ע י"ז טבת תשע"ז

Shch3910@gmail.com

העלון נתרם ע"י החפצים בעילום שמם
להצלחתם ולהצלחת בני משפחתם
ברוהניות ובגשמיות

שמו דוקא מהעולם השפל הזה, ועל דרך זה כאן, אמנם האשה מעלתה בעיקר בבחינת מקבל [שמירה, המתבטאת במצוות לא תעשה], אך רצה הקב"ה כי דוקא על ידי בחינה זו, תתגלה מלכותו בעולם. משמעות הדבר (ראה מהר"ל, תפארת ישראל פ"ד ועוד), שקדושת ישראל מתבטאת בשני חלקים של עבודה: א. שב ואל תעשה בהיבדלות מהבחינות החומריות השפלות והפחותות, בבחינת מצוות לא תעשה. ב. קום ועשה בקיום מצוות המקדשות ומרוממות את בחינות החומר של העולם. עיקר יעודן של נשות ישראל הוא להשלים את העולם במעלת ה"שב ואל תעשה" – בשמירה על מעלת ישראל. ולכן הן התחייבו בכל הלאוים, אך לא במצוות עשה התלויות בזמן. לעומת זאת יעוד האישי הישראלי הוא – להמשיך את אור קדושתו יתברך על העולם הטבעי. והדבר מתבטא בזה שהאנשים נצטוו במצוות עשה שהזמן גרמא, המורות על כוח שלטון הקדושה על בחינת העולם הטבעי. ובכן האיש מברך "שלא עשני אשה" על שזכה להיות מצווה על מצוות עשה להשפיע את הקדושה וגילוי מלכות שמים בעולם הטבעי. והאשה מברכת "שעשני כרצונו" – שזכתה לגלות מלכות שמים בצורה המיוחדת לה, בשמירה על מעלת ישראל. נמצא, שנוסח הברכה של האשה אינו ענין של קבלת גזירת שמים, אלא האשה גם היא מודה על חלקה ותפקידה, שמופקדת על שמירת מצוות לא תעשה, שעל ידי זה נשלם גילוי כבוד מלכותו יתברך.

האם התקבלה התפילה?

הגאון רבי אהרן צבי רומפלר זצוק"ל

בענין קבלת התפילה ותוצאותיה, אנשים טועים בזה מאוד ולא יודעין ולא מרגישים אמיתת הענין שה' ית' שומע תפלת כל פה, וכמו שתקנו חז"ל בנוסח התפילה, וכמו שאמרו בתנחומא (ואתחנן ד') אין הקב"ה פוסל תפלת כל בריה. וזה ג"כ נכלל בדברי הגמ' שמפרשת בפסוק (תהילים י"ב ט) כרום זלות לבני אדם על מה שבני אדם מזלזלים בתפילה, שכוונת הגמ' להתאונן על בני אדם שמזלזלים בתפלתן ולא יודעין להעריך כמה תפילתן היתה מתקבלת אם היו מתאמצים.

ולכן חייב האדם שלא יזלזל בתפלתו, אלא כשניגש להתפלל יאמין מאוד שעומד עכשיו לפעול ע"י בקשתו כי בודאי שתפלתו תתקבל, וכמו שאמר הכתוב (דברים ד, ז) "כי מי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקיני בכל קראנו אליו".

ומבאר בעל 'שו"ע הרב': שלכן תיקנו אנשי כנסת הגדולה בתפלת שמונה עשרה לברך תיכף ומיד אחרי כל בקשה כי אנו בטוחים שנתקבלה בקשתנו, וזה מסתבר מאוד, שאם הענין הוא סתם להזכיר שבחו של מקום מעניין הבקשה א"כ היה ראוי לאומר לפני הבקשה, כעין מה שתקנו להזכיר שבחו של מקום בג' ראשונות לפני התפילה, על כן בוודאי משמע מזה שהוא שבח והודאה על הענין שנתחדש ע"י בקשתנו, כי בטוחים אנו שתפלתנו עשתה פרי (לפחות משהו) בעניין הזה וכנ"ל, ולהאמור יש להוסיף שבכונה גדולה תקנו לנו כך, כדי להמחיש לנו אמונה גדולה בכח תפלתנו וכנ"ל, שע"ז ניגש להתפילה

"איני יודע מה קרה ואיך זה, אבל פתאום נפלטה לי מהפה טענה: "אמנם חטאתי", אמרתי לסבך רבי שרגא, "הלכתי להתפלל בויז'ניץ, זה לא בסדר, אבל אם אני מביא את אבי מחוץ לעיר וגורם לו להפסיד יום עבודה כי הוא צריך לבוא עד בני ברק כחלק מהעונש על מעשי, אני צריך להבין את חומרת המעשה. האם באמת זאת כזאת עבירה גדולה ללכת להתפלל בויז'ניץ, עד כדי כך שאבי צריך להפסיד יום עבודה ולהטלטל בדרכים בגלל זה? למה???"

"רבי שרגא הסתכל עלי, והשיב על אתר, "חלילה וחלילה, לא חטאת. להתפלל בויז'ניץ זאת לא עבירה גדולה וגם לא חטא קטן. בדיוק בגלל זה אני רוצה שיבוא אביך לכאן ויחליט איפה הוא רוצה שתלמד. אם אתה מתפלל אצלנו בפוניבז', תלמד כאן, ואם אתה מתפלל בויז'ניץ תלמד בויז'ניץ..."

"לא ויתרתי", הוא מספר, "אמרתי לרבי שרגא, שאם אבא שלי ישמע למה הלכתי להתפלל בויז'ניץ הוא ישמח מאוד ויטפח על שכמי לאות כבוד והערכה. הוא יגיד לי שעשיתי דבר טוב, ולא מגיע לי עונש על זה...". --- "רבי שרגא שמע את הדברים, וביקש להבין. למה אתה חושב שלעזוב את הישיבה ולהתפלל במקום אחר זה דבר טוב שמגיע לך שבחים על כך?"

"הסברתי לו. בישיבה התפילה בליל שבת רדומה, אווירה מאוד כבדה. כמה לוקסים רעועים מאירים את החשכה אך בקושי, הבחורים עייפים ורדומים אחרי שביום שישי היו סדרי לימוד שלא אפשרו להם לנוח יותר מדי בין ההכנות לשבת, כך נראית התפילה.

"בויז'ניץ לעומת זאת אני מתפלל בהיכל גדול, בית הכנסת מואר באור יקרות על ידי שישה עשר פרוז'קטורים רבי עוצמה. בויז'ניץ מקפידים מאוד לישון בערב שבת, וכולם באים לתפילה כשהם רעננים וערניים, התפילה תוססת ושמחה, מתפללים בהתלהבות גדולה, שמחים עם כניסת השבת. כך צריכה להיות תפילה, אני מרגיש שאני זוכה להתעלות רוחנית כשאני מתפלל שם..."

"כששמע את המניעים וראה את הלהט שהביא אותי להתפלל דווקא שם, סבר סבא וקיבל. הוא הודיע לי שלא רק שאיני צריך להביא את אבי לישיבה, אלא שאני יכול להמשיך ללכת ולהתפלל בלילות שבת בויז'ניץ גם מכאן ולהבא, ובלבד שאלך לשם לבדי ולא אקח עימי חברים נוספים מהישיבה."

ד' אמות של הלכה

שלא עשני אשה | שעשני כרצונו

הרב אלכסנדר אריה מנדלבוים שליט"א בספרו 'ארומך' כותב כך: איש ישראלי מברך ברכה נוספת "שלא עשני אשה" - שנתנה לו האפשרות לקיים מצוות עשה שהזמן גרמא, שהאשה פטורה מלקיימן (טור שם). ואשה מברכת "שעשני כרצונו", וביאר עומקו של ענין בספר עלי שור (ח"ב עמ' שנא): "ואין הכוונה בברכת האשה לומר שאין לאשה ברירה אלא להשלים עם גורלה, שכן רצה השם יתברך.

הגר"ח מוולוז'ין כתב כי נוסח ברכה זו כנוסח הקדיש בעלמא די ברא כרעותה, והכוונה שם, שאמנם העולם הגשמי הוא עולם שפל, אבל הקב"ה רצה שיתגדל ויתקדש

יותר מהתפילה בעצבות בבכיה, ומשל על זה כשעני שואל ומבקש ומתחנן לפני המלך בבכיה גדולה אף על פי כן אינו נותן לו אלא דבר מועט, אבל כשהשר מסדר לפני המלך שבח המלך בשמחה ומתוך זה מבקש גם בקשתו, אז נותן לו המלך בקשה מרובה מאוד כמו שנותנים לשררות.

איך מתפללים?
הגאון רבי שלמה וולבה זצוק"ל

בהגיע עת תפילה משלש תפילות של היום יניח כל עסקיו ויתפלל (ארחות חיים להרא"ש ז"ל). כיצד מניחים את כל העסקים אשר רק לפני רגע היינו שקועים בהם עד כדי שכחת עצמנו? בידיעה, כי גם לעסקים אלו דרושה תפילה בכדי שיצליחו, ורק ע"י התפילה נראה גם עסקים אלו באור הנכון ובקנה המידה האמיתי, לבל נשווה להם ערך מוחלט, בבחינת "כחי ועצם ידי עשו לי...". "קשה להתרכז"? דמיונות ומחשבות מפריעים? סימן הוא, כי טרם השלכנו את כל העסקים מנגד, וגם לא קשרנו אותם עם התפילה.

ולא עוד, אלא טרם ראינו כל צורך לכך, נקוט כלל זה בידך: המפריע העיקרי בתפילה הוא גאוה. מאחורי העסקים המעסיקים את כל המחשבה, עומד האדם המחשיב את עצמו ואפסו עוד. עסקיו לא רק מטרידים אותו, אלא האדם רואה את עצמו במרכז העולם, ועסקיו – עיקר קיום העולם.

בל נחשוב כי "גאוה" הנה מדה רעה בעלמא, סתם אדם – בעל גאוה הוא, וכל עוד שאינו עומד על הטעות שבגאוה, אז כל מחשבותיו וכל גישתו אל כל פעולה וענין הינו גאוה.

אולם מן הצורך להקדיש לכך זמן ולשכוח מכל שאר הענינים חוץ מהתפילה, ולחשוב שיש לו רק פעולה אחת לעשות היום והיא תפילה!

גישה זו דורשת מנוחת נפש בזמן התפילה, אותו אדם עצבני אשר כל מילות תפילתו רודפות אותו אחת אחרי השניה ואינו מספיק לומר "ברוך" כי ה"אתה" כבר לוחץ להיאמר, התפילה ממנו והלאה.

וכן אותו ביישן המתבייש שחבריו ילעגו לו אם יתפלל תפילה ארוכה, מקצר התפילה ממנו והלאה – לא שחייבים להאריך אבל גם אין למהר בגלל לעג החברים.

כן נפלא ההגדרה של בעל "סוד ושורש העבודה": לא לומר בתפילה יותר משלשה מלים בבת אחת!

דומה כי הזוכה שתהיה מנוחת הנפש שפוכה עליו בעת תפילתו, עמקי התפילה יפתחו לפניו וזהו החינוך לתפילה: להניח עסקיו, לבטל גאוותו ולהתפלל במנוחת הנפש.

אהבת אינסופית של אבא
הגאון רבי שלום ארוש שליט"א

בנוהג שבועולם כאשר אדם רואה שהוא פועל בתפילתו, הוא מקבל את עיקר הביטחון העצמי שלו, מכיוון שידוע שהוא מסוגל להשתנות ולחזור בתשובה. אבל באמת, גם לפני שאדם פועל ישועות בתפילתו הוא כבר יכול לקבל

בהערכה הראוי' ולא נזלזל בה, והאמונה ובטחון הזאת מסוגלת מאוד לקבלת התפילה ולפעול באמת לא.

ואמרו חז"ל (ויקרא רבה פ"ח) רצונך לדעת כוחה של תפילה אם אינה עושה כולה עושה חציה, וכתב בספר העקרים (מאמר ד' פ' ט"ז) וז"ל דבר ראוי ומחויב על כל מאמין וכו' שיאמין שהתפילה מועילה לו להצילו מצרתו ע"כ.

ומובא בשם האר"י ז"ל וגם החפץ חיים (בספרו מחנה ישראל ח"ב פ"ב) העתיקו וז"ל כבר כתבו בשם האר"י ז"ל שבכל יום כשאומר כי לישועתך קוינו כל היום, יכוין שמצפה לישועה על כל צרה שנמצא בו, "והוא מסוגל מאוד להצלה", וכתבו בספרים לגבי מה ששואלין לאדם בבי"ד של מעלה "ציפית לישועה" אין הכוונה דווקא על הגאולה העתידה בלבד שצריכין לחכות לו בכל יום שתבוא אלא על כל צרה שיש לאדם ח"ו חייב לצפות לישועת ה', ע"כ.

ועל מה שכתב רבינו בחיי בפ' עקב (דברים י"א, י"ג) וז"ל וצריך לדעת כי כח התפילה גדול אפילו לשנות הטבע ולהינצל מן הסכנה ולבטל הנגזר. "לשנות הטבע" מיצחק שנא' ויעתר יצחק לה' וגו'... "להינצל מן הסכנה" ממה שכתב דוד המלך בתהילים (ק"ז) יורדי הים באניות וגו' ויצעקו אל ה' בצר להם וממצוקותיהם יוציאים. "לבטל הנגזר" מחזקיה שהוסיף לו הקב"ה ט"ו שנה בכח התפילה... שכן אמר לו חזקיה לישעיה בן אמוץ כלה נבואתך וצא כך מקובלני מבית אבי אבא... הודיענו בכאן שהתפילה למעלה מן הנבואה כלומר מן המקום שמשם תוצאות הנבואה לנביאים. עכ"ל.

ובאמת רק כאשר האדם לפני תפלתו מאמין מאוד ומחליט בדעתו שתפלתו יכולה לפעול אז יוכל להיות תפלתו "תחנונים" ולא תפלת קבע.

איך מייצרים כוונה בתפילה?
הרה"ק רבי ישראל בעל שם טוב זצוק"ל

צריך האדם ללכת ממדרגה למדרגה בתפילה שלא יפסיד כל כוחו בתחילת התפילה רק יתחיל במתון, ובאמצע התפילה ידבק בדבקות גדול, אז יהיה יכול לומר אפילו במרוצה התיבות של התפילה, אף על פי שבתחילת התפילה אינו יכול להתפלל בדבקות מכל מקום יאמר התיבות בכוונה גדולה, ויחזק את עצמו מעט מעט עד שיעזור לו השם יתברך להתפלל בדבקות גדול.

וכן כשנפל ממדרגתו באותה התפילה, יאמר התיבה בכוונה קטנה כפי שיכול, ואחר כך יחזק עצמו לחזור למדרגתו אפילו כמה פעמים במדרגה אחת, ומתחלה ידבק בגוף של התיבה ואחר כך יתן בתיבה הנשמה, וצריך לעורר עצמו בתחילה בגוף שלו בכל כוחו, כדי שתאיר בו כח הנשמה, ואי אפשר להתפלל בכוונה כי אם על ידי חיזוק, וצריך לבקש מהשם יתברך סיוע ועזר - יחשוב שטוב לו שהשם יתברך יעזור לו שיכוון כמו חצי תפילה או רובו בכוונה גמורה, ולבסוף כשיחליש ושיבטל הדבקות מה לעשות לו, יתפלל כפי יכולתו בכוונה קטנה עד סוף עלינו: דבר חשוב הוא שהתפילה כשתהיה בשמחה גדולה, בוודאי היא תהיה יותר מקובלת לפניו יתברך שמו, בודאי

ממש שבקשתו התמלאה או לא, מכיוון שהוא בטוח במאת האחוזים שהמלך אוהב אותו ושומע אותו. די לו בזה. לכן הוא גם בטוח שהמלך עושה את הטוב ביותר בשבילו.

תפילה על החולה | שו"ת

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצוק"ל

היכן עדיף להתפלל על חולה, בכותל או בקברי אבותיו? עדיף תפילה בכותל המערבי מאשר תפילה במירון, כי מעולם לא זזה שכינה מכותל המערבי. ונשאל רבינו: הלא ה'לשם' אומר (בשם הגר"א) שהשכינה שורה בקברי צדיקים? והשיב שזה "כמו" השראת השכינה, ואילו בכותל זה השראת השכינה ממש. ופעם נשאל על חולה, האם עדיף שיתפלל על קברי אבותיו או בכותל המערבי, והשיב: כותל עדיף. שוב נשאל, שהחולה היה מסור מאד לסבו וטיפל בו בביתו חמש שנים, האם יש עדיפות שיתפלל על קברו? והשיב: אעפ"כ כותל עדיף.

האם אפשר לבקש על דבר שהוא נגד הטבע?

מעשה באדם שעבר ארוע מוחי קשה והרופאים קבעו שהמוח והגזע נפגעו ללא תקנה והפך להיות 'צמח', ונשאל רבינו הגר"ש אלישיב זצ"ל האם מותר להתפלל עליו ב'רפאינו'. והשיב, שגם אם הדבר בגדר נס, בכל זאת התפילה ב'רפאינו' יכולה להקל על מצב החולה ומותר להתפלל עבורו למטרה זו, אבל אין לבקש דבר שהוא נגד הטבע.

מי עדיף שיתפלל על החולה, הוא בעצמו או אחרים?

על הפסוק (בראשית כ"א י"ז) "וישמע אלהים את קול הנער" פירש רש"י: מכאן שיפה תפילת החולה מתפילת אחרים עליו, והיא קודמת להתקבל. והקשו המפרשים מהגמ' (ברכות ה' ע"ב) שאמרו "אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים", ועדיף שאחרים יתפללו על החולה. וישנם כמה תרוצים: א) הטעם שאין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים הוא משום שלא יכול לכוון טוב בתפלתו מרוב טרדתו וחוליו, אבל במקום שהחולה יכול לכוין בתפלתו, עדיפה תפילת החולה על עצמו מתפילת אחרים, וישמעאל היה יכול לכוון לכן נשמעה תפלתו יותר משל אחרים (חזקוני, רא"ם, שפתי חכמים, רע"ב בפירושו על התורה).

ב) דווקא בישראל שהכל נפש אחד, לכן מהני תפלת אחד על חברו, דהויא כאילו חליו של זה כואב לזה, והוי כאילו פיו של אדם מתפלל שירפא לו מכאב אצבעו, לכן טוב יותר שיתפלל אחר עבורו משיתפלל הוא עצמו ומדת הדין מתוחה עליו, אבל בהגר וישמעאל שהם מאומות העולם שאינם נפש אחת, יועיל יותר תפלת החולה בעד עצמו וגופו, אע"פ שהוא חבוש, מתפילת אחר עבורו (חתם סופר בדרשות חלק ב' ע"מ ש"ה ע"ב).

היו הדברים לעילוי נשמתו הטהורה נלב"ע כ"ח תמוז תשע"ב

ביטחון עצמי נפלא ושמחה עצומה מהתפילה, אם רק יתבונן על המשמעות של עצם היותו מתפלל לפני מלך מלכי המלכים - הקדוש ברוך הוא!!! אם רק ישער בנפשו שהמלך נותן לו רשות לפנות אליו בכל עת ולדבר אתו על כל ענייניו, כמה זמן שרוצה - מיד הוא ירגיש את האהבה העצומה של המלך אליו, ולמעשה, הוא כבר יקבל ביטחון עצמי נפלא שהמלך אוהב אותו ושומע אותו.

זהו החסד העצום והאהבה הגדולה שישנה. ניתנה לך הרשות לפנות אל הקב"ה ולדבר אתו! כל אחד יכול להמחיש זאת לעצמו על פי המשל הבא: אילו היה מלך בשר ודם אומר לך: שמע ידידי היקר, דע שאתה מוזמן לבוא אלי בכל שעה משעות היממה ואין אתה צריך ליטול רשות משום שר ולא להתייחס כלל לשומרים, וגם אל תתבייש להיכנס בלי הודעה מוקדמת. ובכלל, אתה לא צריך אפילו להקיש בדלת, אלא פשוט להיכנס אל היכלי ולגשת לכסא כבודי ולדבר אתי על מה שאתה רוצה. לשפוך את כל מר ליבך לפניי ולהישאר אצלי כמה שעות שתרצה. דבר אתי כאוות נפשך ואני אקשיב לכל מילה שיוצאת מפין ואתייחס לכל עניין שתדבר ממנו. אתה שואל למה? כי אני אוהב אותך ורוצה שיהיה לך את כל הטוב!

האין זו הוכחה ברורה כשמש לאהבה האינסופית של המלך לאותו אדם? הרי כל אחד יודע שאם הוא לא אוהב אדם מסוים ואותו אדם מגיע אליו, מה הוא עושה? מסתכל דרך העינית, וכשרואה את פניו של שנוא נפשו הוא אומר לו (בשינוי קולו): 'הוא לא בבית... לעומת זאת, אם יש לו אהוב נחמד והוא מתגעגע לראות את פניו כמה שיותר, מה הוא אומר לו? 'אחי אהובי, היכנס בבקשה. אתה יכול להגיע בכל שעה שתרצה, וגם אם אני ישן תעיר אותי, כי לראות אותך זה הדבר הכי משמח שיכול להיות... ובכל פעם שאותו אהוב מגיע אליו הוא פותח את הדלת לרווחה בפניו ומזמין אותו פנימה באהבה.

וזה כמובן רק משל לאהבה של בורא עולם לכל אדם כשהתפילה היא ההוכחה לזה. מי שמתבונן על זה בודאי פונה אל המלך בכל הזדמנות ונהנה לשבת אצלו, ובכלל לא מעניין אותו אם המלך ימלא את בקשתו או לא. כל רצונו הוא רק לראות את גודל אהבתו ותשומת ליבו של המלך אליו. הוא בטוח שהמלך חושב עליו טובות ויעשה בשבילו את מה שהכי טוב לו, וממילא הוא ניצל מעיון תפילה ודחיקת השעה ומכל אותה התופעה המרה של אלו שמתפללים ומתלוננים: "התפללתי הרבה, למה אני לא רואה תוצאות? לא אוהבים אותי שם בשמים"... וכמובן שמחשבה כזאת היא הבל הבלים, שהרי עצם הרשות לפנות אל המלך בכזו חופשיות היא ההוכחה לאהבה העצומה של המלך לאדם. כל מי שיודע את זה די לו בכך שהמלך הקשיב לו. הוא גם לא מחפש בכלל להבין אם פעל בתפילתו או לא, וגם לא אכפת לו אם הוא רואה במו עיניו

עלות העלון לשבת: 220 ₪ בלבד | ניתן להעביר לחשבון 61135 | סניף 56 | בנק 11 תפוצת העלון: בני ברק, פתח תקווה, אלעד, אחיסמך, מודיעין עילית, רחובות, אשדוד וירושלים

גליון הפרשה על פרשת השבוע יוצא פעם בשבועיים - בתפוצת המייל בלבד!

העלון יוצא פעם בשבועיים | הערות/הארות/ הצטרפות לתפוצת המייל - ניתן לשלוח למייל: shch3910@gmail.com

מקורות | הכרת הטוב:

חמישה חומשי תורה עם מדרש הלכה - חלק דברים - הגר"מ שטרן - מהד' סיון תשס"ב | ארומך - הרב אלכסנדר אריה מנדלבוים - מהד' תשס"ז | כחה של תפילה - הגרא"צ רומפלר מהד' תשרי תשס"ח | עלי שור - הגר"ש וולבה | צוואת הריב"ש - בעל שם טוב | הגר"ש ארוש - ברסלב | גליון פניני אי"ש דרשו | ספריא | ביהמ"ד מאור שרגא - אלעד

